

«Και αφού εκήρυξαν το ευαγγέλιον εν τη πόλει εκείνη και εμαθήτευσαν ικανούς, υπέστρεψαν εις την Λύστραν και Ικόνιον και Αντιόχειαν επιστηρίζοντες τας ψυχάς των μαθητών, προτρέποντες να εμμένωσιν εις την πίστην, και διδάσκοντες ότι δια πολλών θλίψεων πρέπει να εισέλθωμεν εις την βασιλείαν του Θεού» (Πράξεις, ιδ΄:21,22)

Οι απόστολοι Παύλος και Βαρνάβας, ήταν σταλμένοι από τον Θεό να κηρύξουν το ευαγγέλιο του Χριστού στα έθνη, ο δε αναστημένος Ιησούς Χριστός, συμμαρτυρούσε στον λόγο τους με τα επακολουθούντα θαύματα. Στην πρώτη αποστολική περιοδεία τους, ενώ ήταν σε μια πόλη της Μικράς Ασίας, στη Λύστρα, ο απόστολος Παύλος μιλούσε το λόγο του Θεού, όταν είδε ένα άνθρωπο χωλό εκ γενετής που τον άκουγε. Ο Παύλος διέκρινε ότι είχε πίστη για να σωθεί και του είπε να σηκωθεί και να περπατήσει, όπως και έγινε. Οι όχλοι που είδαν το θαύμα, τους πέρασαν για τους θεούς Δία και Ερμή, που πήραν μορφή ανθρώπων και ο ιερέας του ναού του Δία, έφερε ταύρους και στέμματα και ήθελε να προσφέρει θυσία. Οι απόστολοι Παύλος και Βαρνάβας αντέδρασαν έντονα και μόλις που τους σταμάτησαν, λέγοντάς τους ότι και αυτοί είναι άνθρωποι ομοιοπαθείς με αυτούς και τους πρότρεψαν να επιστρέψουν προς τον ζωντανό Θεό που έφτιαξε τον ουρανό, τη Γη και τη θάλασσα και τα πάντα. Στη συνέχεια ήλθαν στη Λύστρα, οι Ιουδαίοι από την Αντιόχεια και το Ικόνιο, που δίωκαν τους αποστόλους και έπεισαν τους όχλους ώστε λιθοβόλησαν τον Παύλο και μετά τον έσυραν και τον άφησαν έξω από την πόλη νομίζοντας ότι πέθανε. Όμως ο Κύριος τον ζωοποίησε, και όταν πήγαν κοντά του οι μαθητές, αυτός μόνος του σηκώθηκε, μπήκε στην πόλη και την επόμενη μέρα πήγε με τον Βαρνάβα στην Δέρβη. Εκεί κήρυξαν το ευαγγέλιο, μαθήτευσαν αρκετούς και επέστρεψαν στη Λύστρα, στο Ικόνιο και στην Αντιόχεια, στηρίζοντες τις ψυχές των μαθητών, προτρέποντες να μένουν στην πίστη και διδάσκοντες ότι με πολλές θλίψεις πρέπει να μπούμε στη βασιλεία του Θεού (Πράξεις, ιδ΄:8-22).

Αυτό που διαπιστώνουμε από αυτή την ιστορία είναι ότι όταν ο Θεός κάνει κάποιο θαύμα μέσω κάποιου δούλου Του και ένας άνθρωπος γίνει υγιής από ανίατη ανθρωπίνως ασθένεια, οι όχλοι δεν συμπεριφέρονται σωστά. Από τη μία προσπαθούν να ρίξουν σε υπερηφάνεια τους ανθρώπους του Θεού θεοποιώντας τους και από την άλλη όταν οι άνθρωποι του Θεού δεν πέφτουν στην παγίδα αυτή, αλλάζουν στάση,

πειθόμενοι εύκολα σε ανθρώπους του πονηρού και φθάνουν να θέλουν να τους θανατώσουν, ξεχνώντας το θαύμα που συνέβη μέσω αυτών. Από την άλλη πλευρά, ο άνθρωπος του Θεού, ο απόστολος Παύλος αν και λιθοβολήθηκε, δεν τα έβαλε με τον Θεό για την δοκιμασία που του ήρθε, ούτε παράτησε την αποστολή που του είχε αναθέσει ο Κύριος, να ευαγγελίσει τα έθνη. Έμεινε σταθερός στην πίστη και στον αγώνα, έχοντας λάβει σοβαρά υπόψη του τη σχέση του με τον Κύριο και εκτιμώντας σωστά τις θαυμαστές ενέργειες Του στη ζωή του, όπως αυτή που είχε πρόσφατη, μετά το λιθοβολισμό και τη διαπόμπεισή του, να σηκωθεί και να συνεχίσει το ευαγγελιστικό έργο. Μπορεί να ήταν σκληρή η δοκιμασία, όμως ο Θεός δεν επέτρεψε να πεθάνει από αυτή, αλλά έκανε έκβαση θεραπεύοντάς τον, γιατί είχε ακόμη πολύ έργο να κάνει μαζί του.

Αν λοιπόν ο απόστολος Παύλος, άντεξε σε τέτοια δοκιμασία, όπως και σε πολλές άλλες, πόσο μάλλον εμείς που δεν έχουμε τόσο σκληρές δοκιμασίες, πρέπει να μείνουμε στον αγώνα της πίστης μέχρι τέλους. Σήμερα ο κόσμος «λιθοβολεί» τα παιδιά του Θεού με βλάσφημα λόγια, με συκοφαντίες, με αδικία και διωγμούς, χωρίς απαραίτητα να υπάρχει υπαιτιότητα αλλά λόγω συμφερόντων και της κακίας των ανθρώπων. Μπορεί κάποιο παιδί του Θεού να πληγωθεί είτε από τα λόγια και τις ενέργειες των ανθρώπων του κόσμου είτε από ενέργειες δικές του που είναι αποτέλεσμα δελεασμού από το κοσμικό φρόνημα. Γι' αυτό η αναγεννημένη και διοικούμενη από το Άγιο Πνεύμα εκκλησία του Χριστού, λειτουργεί σαν πνευματικό σχολείο και νοσοκομείο έτσι ώστε κάθε αναγεννημένος χριστιανός να διδάσκεται την υγιή διδασκαλία του λόγου του Θεού, από τους ανθρώπους που έχει θέσει για το σκοπό αυτό ο Κύριος (Εφεσίους, δ:11-16), αλλά και να θεραπεύεται και να επιστρέφει στον καλό αγώνα μετά από πνευματικές πτώσεις και ασθένειες. Συνεπώς οι λειτουργοί της εκκλησίας του Κυρίου που έχουν στόχο όπως ο απόστολος Παύλος να μιμούνται τον αρχηγό τους (Α' Κορινθίους, ια':1), τρέχουν και σηκώνουν τον πληγωμένο αδελφό τους και φροντίζουν να τον περιθάψουν και να τον σκεπάσουν με την αγάπη τους. Είναι πρόθυμοι για υπηρεσία και κινούνται με αγάπη προς τον πλησίον γενικά και κυρίως για τα εν Χριστώ αδέρφια τους, εφαρμόζοντας το γραμμένο: «Αλλήλων τα βάρη βαστάζετε, και ούτως εκπληρώσατε τον νόμον του Χριστού» (Γαλάτας, ς':2). Όπως στη σχετική παραβολή, ο καλός Σαμαρείτης σήκωσε εκείνο τον πληγωμένο και μισοπεθαμένο άνθρωπο, του φρόντισε τις πληγές και επιμελήθηκε για τη διαμονή του σε

Ξενοδοχείο, έτσι και οι λειτουργοί της εκκλησίας του Θεού σήμερα πρέπει να ενεργούν παρόμοια για να επιτελούν σωστά, προς δόξα Θεού, το λειτούργημά τους.

Οι απόστολοι είπαν στους μαθητές ότι δια πολλών θλίψεων πρέπει να μπορούμε στη βασιλεία του Θεού. Εδώ το 'πρέπει' δείχνει ότι ο δρόμος προς τον ουρανό δεν είναι στρωμένος με ροδοπέταλα αλλά με κακουχίες που θα έρθουν όταν ο Κύριος επιτρέψει στη ζωή μας. Ο ίδιος ο Κύριος είπε: «.. στενή είναι η πύλη, και τεθλιμμένη η οδός η φέρουσα εις την ζωήν, και ολίγοι είναι οι ευρίσκοντες αυτήν»

(Ματθαίος,ζ':14). Μέσα στο σχέδιο του Θεού είναι και η δοκιμασία που επιτρέπει, η οποία θα μας φέρει λύπη για κάποιο χρονικό διάστημα αλλά όταν την υπομένουμε μένοντας στο θέλημα του Θεού, θα έχουμε ειρήνη και ευλογία από τον Θεό. Μέσα από την δοκιμασία ο Θεός θέλει να μας κάνει γνήσια παιδιά Του, για να φέρουμε καρπό, ο οποίος σε ατομικό επίπεδο είναι η αύξησή μας σε ειρήνη, δικαιοσύνη και γενικά στον καρπό του Αγίου Πνεύματος και σε εκκλησιαστικό η συνέργειά μας στη σωτηρία και άλλων ανθρώπων (Γαλάτας,ε':22,23,Εβραίους,ιβ':3-11). Για το λόγο αυτό

‘καυχώ μεθαις θλίψεις γινώσκοντες ότι η θλίψις εργάζεται υπομονήν, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς δεν καταισχύνη, διότι η αγάπη του Θεού είναι εκκεχυμένη εν ταις καρδίαις ημών δια Πνεύματος Αγίου του δοθέντος εις ημάς'

(Ρωμαίους,ε':3-5). Δηλαδή τελικά η θλίψη εργάζεται ελπίδα στον Θεό που δεν ντροπιάζει, γιατί ο Θεός δεν θα μας αφήσει να δοκιμαστούμε παραπάνω από τη δύναμή μας αλλά θα ενεργήσει έτσι ώστε να μπορούμε να την υποφέρουμε (Α' Κορινθίους,ι':13).

Συνοψίζοντας λέμε ότι οι θλίψεις στη χριστιανική μας πορεία είναι απαραίτητες. Μέσα στη θλίψη ο χριστιανός γνωρίζει ότι δεν είναι μόνος, αλλά έχει τον Κύριο μαζί του. Αν υπομένουμε τη θλίψη και δεν αποκάμουμε, να ξέρουμε ότι θα θερίσουμε τον καρπό της στον κατάλληλο καιρό. Επί πλέον να μη ξεχνάμε ότι θλίψη είναι προσωρινή ενώ ο καρπός της αιώνιος, σύμφωνα με το γραμμένο: «Διότι η προσωρινή ελαφρά θλίψις ημών εργάζεται εις ημάς, καθ' υπερβολήν εις υπερβολήν αιώνιον βάρος δόξης επειδή ημείς δεν ενατενίζομεν εις τα βλεπόμενα, αλλ' εις τα μη βλεπόμενα διότι τα βλεπόμενα είναι πρόσκαιρα, τα δε μη βλεπόμενα αιώνια»

(Β' Κορινθίους, δ':17-18). Αμήν!